

Arrest

nr. 206 213 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DE MOT
Elisabethlaan 122
2600 BERCHEM**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

X (hierna: verzoeker), die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, dient op 24 juli 2017 een verzoekschrift in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 21 juni 2017.

Dit beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behandeld in het Nederlands, zoals bepaald in artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De Raad stelt de kosten van dit beroep vast met een beschikking van 27 juli 2017 met nummer X

De commissaris-generaal maakt zijn administratief dossier over aan de Raad.

De Raad bepaalt met een beschikking van 10 april 2018 dat de zitting doorgaat op 18 mei 2018.

Verzoeker is aanwezig op de zitting en wordt bijgestaan door advocaat L. ONZIA, die zijn advocaat S. DE MOT vervangt. Attaché G. HABETS vertegenwoordigt de commissaris-generaal.

Rechter in vreemdelingenzaken M. MAES brengt verslag uit over het beroep en hoort verzoeker, zijn advocaat en de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal.

DE RAAD WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Dit arrest is zo geschreven dat verzoeker, een minderjarige van 13 jaar oud, al dan niet met bijstand van een volwassene, het kan volgen en begrijpen.

2. Verzoeker komt op 24 augustus 2015 in België aan, samen met zijn ouders en zijn broer.

Op 25 augustus 2015 dienen zijn ouders een eerste asielaanvraag in.

Op 2 augustus 2016 weigert de commissaris-generaal de ouders van verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. De commissaris-generaal geloofde hun asielrelaas (de redenen voor hun vlucht uit Irak) niet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen komt in zijn arrest nr. 183 039 van 27 februari 2017 tot hetzelfde besluit.

3. Op 10 april 2017 vragen de ouders de Belgische overheid om verzoeker te beschermen. Zij doen dit door in naam van verzoeker een asielaanvraag in te dienen.

4. Op 21 juni 2017 beslist de commissaris-generaal om verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Samengevat oordeelt de commissaris-generaal dat de verzoeker geen nood heeft aan bescherming in België.

Dit is de beslissing waartegen verzoeker een beroep indient.

Deze beslissing van de commissaris-generaal leest in zijn geheel als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en bent afkomstig uit Bagdad, waar u op 14 september 2004 bent geboren. U hebt in Bagdad in de wijken Abu Tsheer en Hurriya gewoond en bent een sjiit van Arabische origine. Op 8 augustus 2015 hebt u samen met uw vader [L.G.H.A.H.] [...], moeder [H.M.M.H.A.H.] [...] en broer [S.L.G.] [...] uw land van herkomst verlaten. Jullie kwamen in België aan op 24 augustus 2015. Op 25 augustus 2015 dienden uw ouders hier een eerste asielaanvraag in.

Op 2 augustus 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het dossier van uw ouders wegens een gebrek aan geloofwaardigheid van hun asielmotieven. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 27 februari 2017.

Uw ouders dienden op 10 april 2017 een asielaanvraag in uw naam in. Uit uw verklaringen afgelegd voor het CGVS blijkt dat u uw asielaanvraag deels baseert op de vluchtmotieven die door uw ouders werden aangehaald. U vreest immers dat uw vader gedood zal worden. Verder verklaart u gepest te worden door een zekere Mohamed in uw school in Irak. Tijdens de pauzes nam hij uw eten af, hij sloeg u en verscheurde uw boek. Uw moeder verwijst tevens naar de veiligheidssituatie in Irak als reden waarom u niet zou kunnen terugkeren.

Uw ouders dienden op 8 mei 2017 een tweede asielaanvraag in. In het kader van deze asielaanvraag herhalen uw ouders hun eerdere asielmotieven. Hun meervoudige asielaanvraag wordt dan ook niet in overweging genomen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 27/9/'09) en uw nationaliteitsbewijs (d.d. 7/11/'10). Tevens legt u nog foto's voor van verwondingen die u zou hebben opgelopen tijdens pesterijen die u op uw school in Irak ondervond en van uw juffrouw die u in het opvangcentrum komt bezoeken.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag deels baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw ouders. Uw ouders verklaren vervolging te vrezen nadat uw vader in 2008 als bewakingsagent meegewerkt zou hebben bij de arrestatie van een bende bankovervallers en hij ten gevolge hiervan werd geveiseerd door leden van deze bende. Later zou uw vader nog het doelwit zijn geweest van een aanslag, waarbij enkele van zijn collega's de dood zouden gevonden hebben. Uw ouders zijn er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet lopen. Bij arrest van 27 februari 2017 stelde de RVV vast aan het asielrelaas van uw ouders geen geloof kan worden gehecht.

Bijgevolg kan u zich evenmin op hun asielmotieven beroepen om aan te tonen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst vervolging dient te vrezen of er een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ter volledigheid dient nog te worden gewezen op het feit dat de pesterijen waarvan u beweert het slachtoffer te zijn geweest, namelijk het afnemen van uw boterhammen en het geslagen worden door een zekere Mohamed en zijn vrienden, onvoldoende ernstig zijn om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dit blijkt onder meer uit het feit dat u er zelfs niet aan hebt gedacht van school te veranderen om zich aan deze problemen te onttrekken (CGVS p.4-7).

Uw moeder verwijst bovendien naar de onveilige situatie in Irak (CGVS p.8). Dit is echter een te algemeen gegeven en wijst niet op een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De nog niet door uw ouders voorgelegde documenten, namelijk de foto's van verwondingen die u zou hebben opgelopen tijdens pesterijen die u op uw school in Irak ondervond en de foto van uw juffrouw die u in het opvangcentrum komt bezoeken, wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. De laatste foto heeft niets te maken met uw asielaanvraag en de andere foto's tonen enkel aan dat u ooit verwondingen opliep. Uit de foto's kan niet worden afgeleid waar, wanneer en in welke context dit gebeurde. Bovendien, zelfs als u ze werkelijk opliep door de door u vermelde pesterijen dient te worden verwezen naar hetgeen hierboven reeds werd gestipuleerd. De door u aangehaalde pesterijen zijn onvoldoende zwaarwichtig om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi

v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit " areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomaanslagen. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vonden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de

asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

5. De redenen waarom verzoeker een beroep indient tegen deze beslissing, worden in het verzoekschrift uitgelegd. Het verzoekschrift werd opgesteld door de advocaat van verzoeker. Samengevat argumenteert de advocaat dat de commissaris-generaal zijn werk niet goed heeft gedaan.

Het volledige verzoekschrift leest als volgt:

"Eerste middel

*- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, i.c. zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel
- schending van de motiveringsverplichting: genomen uit de schending van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*

Het Commissariaat-generaal heeft verzoeker in zijn asielmotieven gehoord op 16.06.2017 van 08u40 tot 9u32. Dit is aldus 50 minuten dat verzoeker werd gehoord en vragen werd gesteld.

Daarenboven vond er 5 dagen later reeds een beslissing plaats (met een weekend tussen, dus in principe na 3 dagen).

De beslissing brengt als enige motivering naar boven dat de asielaanvraag van verzoeker deels gebaseerd is op dezelfde motieven als die werden aangehaald door de ouders van verzoeker. De beslissing meldt dus slechts dat het Commissariaat-generaal van oordeel was dat de ouders van verzoeker het niet aannemelijk maakten dat deze een gegronde vrees voor vervolging koesterden of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden oplopen.

Vooreerst is van belang dat het Commissariaat-generaal zelf aangeeft dat het asielrelaas slechts deels gebaseerd is op dezelfde motieven van de ouders van verzoeker en dat het zich dus niet kan verschuilen achter de enkele afwijzing van de asielmotieven die de ouders van verzoeker opwierpen.

Daarnaast dateert het asielrelaas van de ouders van verzoeker van meer dan een jaar geleden en vond er heden op geen enkele wijze een daadwerkelijk onderzoek plaats naar het asielrelaas van verzoeker. Er wordt zelfs geen weergave gedaan van de motieven die het Commissariaat-generaal inriep bij de afwijzing van de asielaanvraag van de ouders van verzoeker.

Verzoeker kan dan ook op geen enkele wijze nagaan wat de motivering van het Commissariaat-generaal is aangaande zijn ingeroepen asielmotieven. Verzoeker kan nergens op voortgaan om hiertegen ook daadwerkelijke grieven in te roepen gezien geen enkele vermelding van de motieven van het Commissariaat-generaal werd weergegeven.

De asielaanvraag van verzoeker staat los van deze van zijn ouders. Het volstaat dan ook niet het gedeelte van de asielaanvraag die zou overlappen met dat van de ouders van verzoeker een jaar eerder, af te wijzen met de loutere vermelding dat er reeds een eerdere afwijzing van de asielaanvraag van deze laatsten gebeurde.

Het Commissariaat-generaal schendt dan ook het motiveringsbeginsel alsook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ook met betrekking tot de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus schendt het Commissariaat-generaal de motiveringsverplichting, alsook de verplichting tot het uitvoeren van een grondig onderzoek en daardoor het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker is afkomstig uit de wijken Abu Dshir en Al Hurria, en dus niet – zoals verkeerdelijk geacteerd door het Commissariaat-generaal – van Abu Tsheer en Hurriya.

Al Hurria bevindt zich volledig in het zuiden van de provincie Bagdad en op meer dan 180 km afstand van de hoofdstad Bagdad.

Zoals in de beslissing van het Commissariaat-generaal vermeld staat stelt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend is. "Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent." (p. 3 beslissing CGVS)

Verzoeker dient vast te stellen dat zulk onderzoek op geen enkele wijze gebeurd is. Er wordt slechts rekening gehouden met de provincie Bagdad, zonder dat nazicht en onderzoek werd verricht naar de mogelijke leefomstandigheden in het gebied waar verzoeker van afkomstig is, m.n. Al Hurria. Dat geen onderzoek werd verricht, is temeer duidelijk gezien zelfs de benaming van de gebieden waarvan verzoeker afkomstig is verkeerd werden neergeschreven.

Dat slechts de standaardmotivering wordt weerhouden in de beslissing van het Commissariaat-generaal zonder dat hiertoe een actueel en in concreto onderzoek werd verricht naar de situatie van verzoeker, schendt het Commissariaat-generaal het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Zoals het Commissariaat-generaal in haar beslissing meldt, erkent het Commissariaat-generaal dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Maar in tegenstelling tot hetgeen zij zelf in haar beslissing verwoordt, verzaakt zij aan deze verplichting door de situatie van verzoeker niet in concreto te bekijken.

CONCLUSIE: De bestreden beslissing is niet afdoende om een weigering te rechtvaardigen. Het verzoek tot erkenning als vluchteling, minstens het verkrijgen van subsidiaire bescherming is gegrond."

6. Op 3 mei 2018 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over. Daarbij voegt hij recente informatie over de situatie in Bagdad (COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018).

De commissaris-generaal maakt gebruik van een mogelijkheid die voorzien is in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

7. De Raad moet nu het beroep van verzoeker beoordelen. De Raad zal de zaak in zijn geheel opnieuw onderzoeken op basis van het rechtsplegingsdossier en zich uitspreken over de grond van de zaak.

In de wet zijn voorwaarden opgenomen waaraan je moet voldoen om bescherming als vluchteling te krijgen of om subsidiaire bescherming te krijgen. Dit zijn de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Belangrijk is dat de asielaanvraag van verzoeker eerst wordt onderzocht in het kader van het VN Vluchtelingenverdrag, en vervolgens in het kader van de subsidiaire bescherming.

De Raad moet vervolgens een arrest schrijven waarin hij uitlegt waarom verzoeker wel of niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om bescherming te krijgen.

8. Wanneer de verzoeker een asielaanvraag indient dan moet hij goed meewerken met de instanties die zijn asielaanvraag onderzoeken. Hij moet dit doen door zo snel mogelijk alle elementen die zijn asielaanvraag kunnen ondersteunen voor te leggen. Dit kan aan de hand van documenten en verklaringen. Vervolgens moet de bevoegde instantie samenwerken met verzoeker om de belangrijkste elementen van zijn verzoek te bepalen en na te gaan of de redenen waarom hij zijn land is ontvlucht, geloofwaardig zijn. Ten slotte beoordeelt de bevoegde instantie of verzoeker echt nood heeft aan bescherming. Dit alles wordt nader beschreven in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

9. Verzoeker werd op 16 juni 2017 bij de commissaris-generaal gehoord over zijn asielaanvraag. Zoals de wetgeving voorschrijft, werd verzoeker gehoord op een wijze die aangepast is aan zijn leeftijd. Verzoeker was toen 12 jaar oud. Zo werd verzoeker gehoord door een medewerker van de commissaris-generaal die gespecialiseerd is in het horen van kinderen. Er was ook een tolk aanwezig die Arabisch spreekt. Verzoeker begreep deze tolk (CGVS, stuk 8, gehoorverslag van 16 juni 2017).

Dat het gehoor 'slechts' 50 minuten heeft geduurd, wil niet zeggen dat verzoeker niet voldoende werd gehoord.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker alle mogelijkheden kreeg om te vertellen over de redenen voor zijn vlucht uit Irak en om uit te leggen waarom hij bescherming vraagt.

Verzoeker vertelde dat hij Irakees is en een sjiiitische Arabier die afkomstig is uit Bagdad waar hij heeft gewoond in Abu Tsheer en Hurriya, allebei in Bagdad.

Verzoeker vertelde dat hij vreest dat zijn vader gedood zal worden bij terugkeer naar Irak. Verzoeker zei niet te weten door wie zijn vader gedood zal worden, maar hij heeft zijn ouders dit horen vertellen. Verder vertelde verzoeker dat hij door een jongen genaamd Mohamed werd gepest in zijn school in Irak. Deze jongen nam tijdens de pauze verzoekers eten af, sloeg hem en verscheurde zijn boek.

Verzoeker kon tijdens dit gehoor documenten voorleggen. Hij heeft dit ook gedaan. Verzoeker legde tijdens zijn gehoor bij de commissaris-generaal zijn originele identiteitskaart van 27 september 2009 en zijn origineel nationaliteitsbewijs van 7 november 2010 voor. Verder legde verzoeker nog foto's voor van zijn verwondingen. Hij vertelde dat dit verwondingen zijn die hij heeft opgelopen na zijn diploma-

uitreiking. Hij werd toen opgewacht door Mohamed en zijn vrienden en werd door hen op de grond geslagen. Ten slotte legde verzoeker nog een foto voor van zijn juffrouw die hem in het opvangcentrum bezoekt.

Verzoeker heeft zich laten bijstaan door zijn moeder en zijn advocaat. Zowel zijn moeder als zijn advocaat kregen ten slotte de mogelijkheid om het verhaal van verzoeker aan te vullen. Zijn moeder verduidelijkt dat de vader in Irak wordt bedreigd. Zijn moeder verwees ook naar de veiligheidssituatie in Irak als een reden waarom verzoeker niet kan terugkeren.

10. Wat een vluchteling is, wordt gedefinieerd in artikel 1 van het VN Vluchtelingenverdrag van 1951, waar artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet naar verwijst.

Om als vluchteling erkend te worden moet je asielrelaas, dit zijn de redenen voor je vlucht, allereerst geloofwaardig zijn. Daarnaast moet je ook aan een aantal voorwaarden voldoen:

- je moet uit je land gevlucht zijn
- je moet een persoonlijke en gegronde vrees hebben om te worden vervolgd
- deze vervolging moet verband houden met een vervolgingsgrond, met name moet je worden vervolgd omwille van je ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep; en
- je kan geen bescherming krijgen in je eigen land.

11. Verzoeker vertelde tijdens het gehoor dat hij vreest dat zijn vader bij terugkeer naar Irak zal worden gedood. Zijn moeder vulde het gehoor aan en verwees naar de bedreiging van de vader.

Zijn ouders vertelden al over deze bedreiging van de vader in hun asielaanvraag van 25 mei 2015.

De commissaris-generaal stelt in zijn beslissing dan ook terecht vast dat verzoeker voor een deel hetzelfde asielrelaas vertelt als zijn ouders in hun asielaanvraag van 25 mei 2015.

Toen vertelden zijn ouders de dood van de vader te vrezen omdat de vader in 2008 als bewakingsagent zou hebben meegewerkt aan de arrestatie van een bende bankovervallers. Als gevolg hiervan zou hij gezocht worden door de leden van deze bende. Later zou de vader ook het doelwit zijn geweest van een aanslag, waarbij enkele van zijn collega's zouden zijn gedood.

De ouders werden niet geloofd door de commissaris-generaal. Hun asielaanvraag werd dan ook geweigerd op 2 augustus 2016. De ouders van verzoeker gingen in bij beroep bij de Raad. Ook de Raad oordeelde in zijn arrest nr. 183 039 van 27 februari 2017 dat het asielrelaas van de ouders niet kon worden geloofd.

Omdat verzoeker voor een deel hetzelfde asielrelaas vertelt als zijn ouders en omdat het asielrelaas van de ouders niet werd geloofd, besluit de commissaris-generaal dat verzoeker niet aantoonde nood te hebben aan bescherming.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat de commissaris-generaal geen daadwerkelijk onderzoek heeft gevoerd terwijl de asielaanvraag van de ouders al dateert van meer dan een jaar geleden.

De Raad kan dit argument niet volgen. De Raad moet zich bij het standpunt van de commissaris-generaal aansluiten. Over de asielaanvraag van de ouders is al op definitieve wijze beslist dat deze ongeloofwaardig is. Er werden geen nieuwe of andere elementen voorgelegd waardoor de Raad kan besluiten dat de bedreiging van de vader deze keer wel moet worden geloofd.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat de redenen waarom de asielaanvraag van de ouders werd geweigerd, niet in de bestreden beslissing van verzoeker worden herhaald.

De Raad kan dit argument niet volgen.

Ten eerste wordt in de bestreden beslissing zeer duidelijk gesteld dat de asielaanvraag van de ouders van verzoeker werd geweigerd omdat hun asielrelaas niet werd geloofd. Dit volstaat.

Ten tweede werden de ouders van verzoeker op 2 augustus 2016 ingelicht over de redenen van de beslissing van 2 augustus 2016 van de commissaris-generaal om de ouders van verzoeker bescherming te weigeren. Zij hebben hiertegen beroep ingediend bij de Raad. De ouders van verzoeker en zijn advocaat zijn dus goed op de hoogte van de redenen waarom de asielaanvraag van de ouders werd geweigerd. Zij zijn dus goed in staat om verzoeker hierover in te lichten. Zij kunnen dan ook niet stellen dat verzoeker "*nergens op kan voortgaan*".

Ten slotte merkt de Raad op dat de ouders van verzoeker op 8 mei 2017 een tweede asielaanvraag indienden. Zij herhaalden daarbij hun eerdere asielmotieven. Hun meervoudige asielaanvraag werd door de commissaris-generaal op 6 oktober 2017 dan ook niet in overweging genomen. De ouders dienden hiertegen een beroep aan bij de Raad. De Raad verwierp dit beroep op 28 februari 2018 bij arrest nr. 200 531.

11. In het verzoekschrift wordt gesteld dat het niet volstaat om de asielaanvraag van verzoeker te weigeren, alleen maar omdat zijn asielmotieven overlappen met deze van de ouders.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met alles wat verzoeker tijdens zijn gehoor vertelde. De commissaris-generaal heeft zich dus niet beperkt tot een beoordeling van de asielmotieven die overlappen met deze van zijn ouders.

12. Zo vertelde verzoeker over de pesterijen van Mohamed.

De commissaris-generaal stelt in zijn beslissing dat de pesterijen door Mohamed niet voldoende ernstig zijn om als "vervolgning" te worden beschouwd in de zin van het VN Vluchtelingenverdrag.

De Raad oordeelt dat dit standpunt van de commissaris-generaal juist en terecht is.

Om als vluchteling te worden beschouwd moet je immers slachtoffer zijn van daden van vervolging. Wat daden van vervolging kunnen zijn, wordt omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het moet gaan om handelingen die heel erg en bijzonder zwaarwichtig zijn. Hoewel pesterijen niet mogen worden geminimaliseerd en verdriet en pijn kunnen geven, volstaan pesterijen tussen kinderen niet om in deze zaak vast te stellen dat verzoeker slachtoffer is van een daad van vervolging.

Bovendien, moet je ook aantonen dat je slachtoffer bent van een daad van vervolging omwille van een vervolgingsgrond, met name je ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. De Raad stelt vast dat uit niets blijkt dat de pesterijen van Mohamed verband houden met één van deze vervolgingsgronden.

Bijgevolg voldoet verzoeker niet aan de definitie van vluchteling. De foto's van zijn verwondingen die verzoeker voorlegt, kunnen niet tot een ander besluit leiden. De commissaris-generaal stelt bovendien terecht vast dat uit deze foto's niet kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden verzoeker deze verwondingen heeft opgelopen.

Deze vaststelling van de commissaris-generaal wordt in het verzoekschrift niet betwist.

13. De moeder van verzoeker verwees tijdens het gehoor naar de onveilige situatie in Irak.

De commissaris-generaal oordeelt dat de verwijzing van de moeder naar de onveilige situatie in Irak, enkel een algemeen gegeven is. Zoals hierboven vermeld, moet je om als vluchteling te worden erkend een individuele, dit is een persoonlijke, en gegronde vrees voor vervolging hebben. De commissaris-generaal besluit dan ook juist en terecht dat door enkel algemeen te verklaren dat Irak onveilig is, een persoonlijke vrees voor vervolging niet is aangetoond.

Ook deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

14. Om al deze redenen kan de Raad niet vaststellen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij komt niet in aanmerking voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

15. Als verzoeker bij terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade, dan komt hij in aanmerking voor subsidiaire bescherming. Ernstige schade is volgens de wet:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

16. Er is in Irak een gewapend conflict. De Raad moet dan ook nagaan of de veiligheidssituatie in Irak op dit moment veilig genoeg is zodat verzoeker kan terugkeren.

Uit het dossier blijkt dat er niet overal in Irak een gewapend conflict is maar enkel in bepaalde gebieden van Irak.

Omdat het geweld erg verschillend kan zijn van streek tot streek, moet de veiligheidssituatie in de streek van herkomst van verzoeker worden beoordeeld.

In zijn beslissing heeft de commissaris-generaal geoordeeld verzoeker afkomstig is uit de provincie Bagdad. Het is dus de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad die door hem werd beoordeeld.

In het verzoekschrift wordt gesteld: *“Verzoeker is afkomstig uit de wijken Abu Dshir en Al Hurria, en dus niet – zoals verkeerdelijk geacteerd door het Commissariaat-generaal – van Abu Tsheer en Hurriya. Al Hurria bevindt zich volledig in het zuiden van de provincie Bagdad en op meer dan 180 km afstand van de hoofdstad Bagdad.”*

Ten eerste stelt de Raad vast dat bij het verzoekschrift geen bewijs wordt gevoegd dat aantoonde dat er een wijk Al Hurria bestaat die zich volledig in het zuiden van de provincie Bagdad bevindt.

Ten tweede leest de Raad in het gehoorverslag van de commissaris-generaal het volgende:

“Waar woonde je in jouw land - in Irak?”

Bij eerste gesprek heb ik het vergeten te vertellen, maar mijn vader heeft me verteld dat we toen woonden in Abu Tsheer en ook in Hurriya.

Beiden in Bagdad hé?

Ja.”

(CGVS, stuk 8, gehoorverslag 16 juni 2017, p. 3)

Verzoeker verklaarde dus zelf dat deze wijken in Bagdad liggen. Ook zijn ouders verklaarden dat zij woonden in wijken van de stad Bagdad (CGVS, stuk 14, map met ‘landeninformatie’, gehoorverslagen van ouders van 30 mei 2016)

Ten derde stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in zijn beslissing een beoordeling maakt van de veiligheidssituatie in de gehele provincie Bagdad. In het verzoekschrift wordt gesteld dat Al Hurria in de provincie Bagdad ligt.

De commissaris-generaal is dan ook niet verkeerd geweest door de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, de streek van herkomst van verzoeker, te beoordelen.

17. Omdat de beoordeling van de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad al bijna een jaar oud is, zal de Raad hierna op grond van recente informatie, de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad opnieuw onderzoeken.

De Raad doet dit op een alomvattende wijze. Dit betekent dat in het onderzoek naar de risico's bij terugkeer niet enkel rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld in Irak maar ook met andere elementen die van belang kunnen zijn.

Deze beoordeling is heel uitgebreid. Samengevat blijkt uit deze beoordeling niet dat het geweld in de provincie Bagdad op dit moment zo uitzonderlijk erg is dat verzoeker bij terugkeer naar Bagdad automatisch in gevaar komt.

18. De beoordeling leest in zijn geheel als volgt.

De Raad hecht belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 3 mei 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, COI Focus "Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018) blijkt dat in de loop van 2015 de Islamitische Staat (hierna: ISIS) meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreden gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen na het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

De recente landeninformatie van het CGVS, COI Focus van 26 maart 2018, heeft betrekking op de gehele provincie Bagdad.

Daaruit blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en de Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingen-wet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheids-situatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaar-wegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

19. In het verzoekschrift wordt gesteld dat de commissaris-generaal geen concreet onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van verzoeker terwijl de veiligheidssituatie in Bagdad afhankelijk is van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

In het verzoekschrift wordt niet uitgelegd met welke individuele elementen en concrete omstandigheden de commissaris-generaal rekening moest houden. Het verzoekschrift blijft heel vaag.

De Raad vindt in het dossier geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden terug waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad.

Er zijn, ten eerste, geen aanwijzingen dat verzoeker rechtstreeks wordt bedreigd of gevisieerd.

Ten tweede, blijkt niet dat verzoeker een verhoogd risico loopt op gevaar als gevolg van willekeurig geweld. In andere woorden, er blijkt niet dat verzoeker, meer dan andere bewoners van Bagdad, een groter risico loopt om slachtoffer te worden van geweld. De informatie over Bagdad zegt ook niet dat begeleide kinderen, dit zijn kinderen voor wie ouders zorgen, een groter gevaar lopen dan andere bewoners van Bagdad.

20. Om al deze redenen kan de Raad niet vaststellen dat verzoeker bij terugkeer naar Bagdad een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

21. Tijdens de zitting mag verzoeker ook spreken. Hij zegt dat hij geen tolk nodig heeft. Verzoeker vertelt dat hij al drie jaar in België is, dat hij naar school gaat, al in het eerste middelbaar zit, hier vrienden heeft en voetbalt. Hij wil graag in België blijven.

Tijdens zijn gehoor bij de commissaris-generaal legde verzoeker ook een foto neer van het bezoek van zijn juffrouw.

De Raad heeft goed naar verzoeker geluisterd. De Raad stelt vast dat verzoeker perfect Nederlands spreekt. Hij verdient veel lof voor de wijze waarop hij zijn best doet op school, voor zijn voetbaltalent en voor zijn talent om vrienden te maken.

Jammer genoeg zijn dit allemaal elementen waarmee de Raad geen rekening mag houden. Ze houden geen verband met de redenen waarom verzoeker uit Irak is gevlucht. Deze elementen zijn geen redenen om verzoeker bescherming te geven in België, in de vorm van een vluchtelingenstatus of een subsidiaire beschermingsstatus.

De wet laat wel toe om aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en zijn medewerkers te vragen of deze elementen misschien een reden kunnen zijn om in België te mogen blijven. Een advocaat kan hem vertellen of het een goed idee is om zo een aanvraag in te dienen en hoe hij dat het beste doet.

In elk geval moeten de staatssecretaris en zijn medewerkers respect hebben voor het belang van het kind dat in het Kinderrechtenverdrag staat, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt in zijn beslissing.

22. In het verzoekschrift wordt gesteld dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft genomen.

De Raad kan zich niet akkoord verklaren met dit argument.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal heeft gekeken naar alle gegevens van het administratief dossier, naar algemeen bekende gegevens over Irak en naar alle andere nuttige stukken.

Dat de commissaris-generaal zijn beslissing al vijf dagen na het gehoor heeft genomen, betekent niet dat hij onzorgvuldig te werk is gegaan.

23. De Raad heeft het beroep van verzoeker in zijn geheel en ten gronde kunnen onderzoeken. Er is geen reden om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde argumenten kunnen hier, gelet op het voorgaande, ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

24. De Raad besluit dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en ook niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

25. De kosten van het beroep werden bepaald op 186 euro en blijven ten laste van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES